

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 27220/2023
09.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле Републике Србије, Министарство одбране, Војна пошта ... Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Игор Јањић, адвокат из Ниша, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж 4758/2021 од 04.07.2023. године, у седници одржаној 09.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж 4758/2021 од 04.07.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против решења Вишег суда у Нишу Гж 4758/2021 од 04.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 6983/18 од 11.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле, којим је тражила да суд утврди да је престало право туженог на накнаду материјалне штете у виду месечне ренте у износу од 10.801,00 динара, почев од 04.08.2017. године, као дана престанка професионалне војне службе, чиме би се изменила пресуда Основног суда у Нишу П1 1299/16 од 06.09.2016. године, у ставу другом изреке и укинула досуђена рента. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 21.500,00 динара.

Виши суд у Нишу је, пресудом Гж 4758/2021 од 04.07.2023. године, одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П 6983/18 од 11.03.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је утврђење престанка права на накнаду материјалне штете у виду месечне ренте, а одлука којом је тужбени захтев тужиље одбијен донета је применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање. Указивање ревидента на погрешну примену материјалног права није од утицаја јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај. Ревидент уз ревизију није приложио другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије ревидента на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 468. став 1. и 479. став 6. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог Закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужбу ради утврђења тужиља је поднела 30.10.2018. године, а вредност предмета спора је 10.801,00 динара, па је поступак вођен по правилима за спор мале вредности.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да против одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора, ревизија није дозвољена на осниву одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**